

Розділ 1

Хлопчик, якого протягом ось уже десяти років уважали зниклим безвісти, несподівано з'явився.

Узагалі я не схильний до істерик, більше того, мене важко чимось здивувати. У свої сорок з гаком років я чимало бачив. Мене ледь не вбили, та й сам я вбивав. Я був свідком такої порочності та розпусти, яку багатьом складно собі уявити, якщо це взагалі можливо. Дехто був переконаний, що я і сам так чинив. З роками я навчився контролювати свої емоції і, що не менш важливо, реакцію у критичних стресових ситуаціях. Я навчився бити швидко й сильно, але ніколи цього не роблю, перш ніж не зважу всі «за» і «проти».

Якщо хочете знати, ці риси характеру не раз рятували життя мені та дорогим для мене людям.

Проте визнаю: коли я вперше побачив того хлопчика — вже підлітка, серце мало не вискочило мені з грудей. Аж у вухах заляшало. Мої руки самі по собі стиснулися в кулаки.

Цілих десять років — і от лише п'ятдесят ярдів¹ відокремлювали мене від зниклого хлопця.

Патрік Мур, а саме так його звали, спирався на загиджену графіті бетонну підпору підземного переходу. Його плечі були опущені. Він якийсь час безтямно блукав поглядом навколо, зрештою втупившись у потрісканий тротуар під ногами. Його волосся було коротко підстрижене, як кажуть, під «їжачка». Ще двоє підлітків тинялися в переході. Один із них так несамовито затягувався цигаркою, ніби вона його чимось образила. Інший мав на собі собачий нашійник із шипами та сітчасту сорочку, що було аж надто очевидною рекламою його професії.

---

¹ 1 ярд = 91,44 см. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інше.)

Над нами гуркотіли автомобілі, байдужі до того, що коїть-ся внизу. Ми перебували на Кінгс-Крос, у який вдихнули нове життя, побудувавши за останні двадцять років музеї, бібліотеки, залізничну мережу «Євростар», і де навіть почепили табличку «Платформа 9 ¾», з якої Гаррі Поттер вирушав у Гогвортс. Значна частина так званого «неблагонадійного елемента» відмовилася від особистої участі в небезпечних оборудках на користь відносної безпеки онлайн-торгівлі — потреба в ризикованій придорожній проституції значно скоротилася, що можна вважати за ще один позитивний побічний ефект Інтернету, — але, якщо ви зазирнете на інший бік реальності в прямому і переносному сенсі, подалі від цих блискучих нових веж знайдуться місця, де розпусний елемент процвітає, ще й у доволі концентрованій формі.

Саме тут я і знайшов хлопця.

Та нерозважлива частина мене, яку я намагаюся контролювати, прагнула перебігти вулицю і схопити юнака. Зараз йому мало би бути шістнадцять, якщо я не помилився, і це справді був Патрік, а не його двійник. На відстані здавалося, що я мав рацію. Десять років тому — ви самі можете порахувати, скільки малому тоді було — в елітному містечку Алпайн Патрік грався з Рісом, сином моєї двоюрідної сестри.

Що ж, я мав робити вибір.

Якщо я зараз схоплю Патріка, просто перебіжу через дорогу і зловлю його, що ж тоді буде з Рісом? Переді мною один зі зниклих хлопців, але я мушу врятувати обох. Слід бути обережним. Жодних різких рухів. Треба бути терплячим. Хоч що трапалося десять років тому, хай яка лиха доля, а радше лиходій (бо я не надто вірю у лиху долю, адже злочини скоюють, як правило, представники нашого людського роду) перекинув цього хлопчину з розкошів його кам'яного особняка в цей брудний відхідок підземного переходу, мене зараз турбувало лиш одне: один хибний крок з мого боку — й один або й обидва хлопці можуть зникнути знову, і цього разу назавжди.

Доведеться зачекати на Ріса. Я дочекаюся його, а тоді схоплю обох хлопців і відведу додому.

Напевно, у вас з'явилися два запитання.

По-перше, чому я такий упевнений, що мені вдасться схопити обох хлопців, тільки-но я їх побачу? А раптом, запитайте ви, хлопцям промили мізки, і вони опиратимуться. А що, як їхніх викрадачів, або хто там утримує їх у неволі, багато і вони жорстокі й непохитні?

Відповідаю: «Не турбуйтеся про це».

По-друге, а що коли Ріс не з'явиться? Як на мене, це питання актуальніше. Я не з тих розсудливих педантів, які розв'язують проблеми поступово, в міру їх надходження, тому й придумав запасний план. Я стежитиму за цим місцем, а потім слідкуватиму за Патріком, тримаючись на відстані. Я саме обмірковував, наскільки цей план спрацює, якщо щось піде не так.

Купівля-продаж передбачає вибір. Класифікація — то є сенс життя. І це звалище — не виняток. В одному переході обслуговують гетеросексуалів, яким потрібна жіноча компанія. Там найбільше людей. Напевно, через старомодні цінності. Можна думати що завгодно про статі, уподобання і збочення, але більшість сексуально заклопотаних — це чоловіки-гетеросексуали, яким бракує інтимної близькості. Консерватори. Дівчата з порожнім поглядом ставали на свої звичні місця біля бетонних підпор. Повз них проїжджали автомобілі, в які вони сідали, а на їхні місця ставали інші — це було схоже на роботу автоматів з газованою водою на автозаправці.

У другому переході була невелика компанія трансгендерів та жінок-трансвеститів різного вигляду і стану. Й аж у самісінькому кінці, де стояв Патрік, було місце для геїв.

Я побачив чоловіка в сорочці кольору дині, що попрямував до Патріка.

Уперше побачивши хлопця, я замислився, що б я зробив, якби якийсь клієнт вирішив скористатися послугами Патріка? На позір, правильно було б одразу втрутитися. Принаймні це було б найбільш людяно з мого боку, однак, я мушу не забувати про мою мету — привести *обох* хлопців додому. Це правда, Патріка й Ріса не було десять років. Лише Богу відомо, що вони пережили, і хай якою жажливою здавалася мені перспектива чергового насильства, я вже зважив усі «за» й «проти» та ухвалив рішення. Немає сенсу далі цим перейматися.

Але Сорочка-Кольору-Дині виявився не клієнтом.

Я одразу про це здогадався. Клієнти не крокують з таким упевненим виглядом, гордо підвівши голову та самовдоволено посміхаючись. Вони не носять яскравих сорочок кольору дині. Клієнти, які вже настільки в розпачі, що йдуть сюди, аби задовольнити свою хіть, відчувають сором чи страх, що їх викриють, або, гадаю, і те, і те.

Водночас Сорочка-Кольору-Дині за своєю ходою, поставою та зовнішнім лоском більше скидався на людину розслаблену, проте небезпечну. Ви це підсвідомо відчуваєте, коли вже виробляєте в собі таку звичку. Це відчуття на рівні інтуїції первісної людини — примітивне внутрішнє застережливе тремтіння, яке не можна пояснити. Сучасні люди, які дужче переймаються ганьбою, ніж безпекою, часто ігнорують таке відчуття на свій страх і ризик.

Сорочка-Кольору-Дині роззирнувся. Обабіч від нього з'явилося двоє чоловіків. Обидва здорові, як бугаї, в камуфляжних костюмах та майках-«алкоголічках», крізь які виднілися рельєфні грудні м'язи. Курець та хлопець у нашійнику, які «працювали» в переході, змилися, шойно помітили Сорочку-Кольору-Дині, залишивши Патріка наодинці з цими трьома.

Ох, це погано.

Патрік так само дивився собі під ноги. Від його майже лисої голови відбивалося світло. Він не помітив людей, що наближались до нього, доки Сорочка-Кольору-Дині майже впритул не підступив до нього. Я теж підійшов ближче. Ймовірно, Патрік уже деякий час жив на вулиці. Я на мить замислився про те, яким могло бути його життя після того, як його висмикнули із затишного кола в американському передмісті й закинули в ... хто знає, у що?

Проте за весь цей час Патрік міг набути декотрих навичок. Він, імовірно, уже вмів виплутуватися з таких ситуацій. Може, не так усе й безнадійно, як здається. Зачекаю й подивлюся.

Сорочка-Кольору-Дині нахилився до самісінького обличчя Патріка і щось сказав йому, мені не було чути, що саме. Тоді він несподівано різко заніс кулак угору й, наче молотом, ударив хлопця у сонячне сплетіння.

Патрік упав на землю, намагаючись вдихнути. Амбали в камуфляжі поволі наближались. От тепер я рухався швидко.

— Панове, — вигукнув я.

Сорочка-Кольору-Дині та двоє у камуфляжі обернулися на звук мого голосу. Спочатку вони мали вигляд неандертальців, які вперше почули дивний звук. Примружившись, вони зміряли мене поглядом і вишкірилились. Я не справляв враження фізично міцного чоловіка. Мій зріст трохи вищий від середнього, а волосся біляве з дещо сіруватим відтінком, бліда порцелянова шкіра, яка швидко червоніє на холоді, і тонкі риси обличчя, які, маю надію, видаються привабливими.

Сьогодні я був у зшитому на замовлення світло-синьому костюмі від «Севіл Роу», краватці від «Ліллі Пулітцер», з нагрудної кишені піджака стирчав носовичок від «Ермес», а взуття було замовлене у найкращого шевця фірми «Джордж Клеверлі» у старій частині Бонд-стріт графства Бедфордшир.

Хіба я не стиляга?

Для більшого ефекту можна було б ще крутити в руці парасольку. Прямуючи назустріч трьом головорізам, я відчував, як їхня впевненість зростає. Мені це подобалося. Зазвичай я маю при собі пістолет або й два, але в Англії дуже суворі закони. Я не хвилювався через це. Імовірно, мої суперники також не були озброєні. У цьому й полягала краса невблаганних британських законів. Я швидко оглянув їх, а особливо місця, де можна сховати пістолет. Їхній обліпчастий одяг годився радше на те, щоб вигідно підкреслювати м'язи, а не ховати зброю.

Хоча у них могли бути ножі. Мабуть, так і є. Принаймні пістолетів немає.

Ножем мене не залякати.

Я підходив, а Патрік, якщо це дійсно був він, досі лежав на землі, жадібно хапаючи ротом повітря. Я зупинився і, розвівши руки, обдарував їх найчарівнішою усмішкою. Троє гевалів дивилися на мене, як на незрозумілий музейний експонат.

Сорочка-Кольору-Дині ступив крок до мене:

— Хто ти, в біса, такий?

Усмішка не сходила з мого обличчя.

— Вам краще піти.

Сорочка-Кольору-Дині по черзі глянув вправо, а тоді вліво, на здорованів обабіч від мене. Я теж спочатку зиркнув на обох горлорізів, а тоді перевів погляд на чоловіка і підморгнув.

Він не зміг приховати подив.

— Покраймо його, — сказав Камуфляж №1. — На дрібні клапті.

Я вдав, що здивований, і обернувся до нього.

— Господи, я тебе спершу не побачив!

— Що?

— У цих камуфляжних штанах ти просто непомітний. До речі, ти в них дуже звабливий.

— Ти типу розумний?

— Я типу найрозумніший.

Вони осміхнулися ширше. Я також.

Вони посунули в мій бік. Я міг би спробувати викрутитися, наприклад, запропонувати гроші, щоб вони дали нам спокій. Проте це не спрацювало б із трьох причин. По-перше, бандюги захотіли б усі мої кошти, годинник і взагалі все, що змогли б у мене знайти. Гроші не допоможуть. По-друге, вони знають смак крові, крові легкої здобичі, і він їм подобається. По-третє, що найважливіше, мені також подобається цей смак.

Усе це затягнулося.

Поки вони наближались, я намагався не всміхатися. Сорочка-Кольору-Дині витяг довгий мисливський ніж. Це мене втішило. Я не страждаю на докори сумління, завдаючи болю поганцям. Але тим, хто шукає логічної причини, щоб мене полюбити, я можу заявити, що саме громили першими видобули зброю, тому всі мої дії були спрямовані виключно на самозахист.

Ба більше, я навіть дав їм останню можливість відступити.

Я глянув Сорочці-Кольору-Дині просто в очі і сказав:

— Вам краще піти.

Обидві «гори м'язів» зареготали, але посмішка Сорочки-Кольору-Дині дещо зів'яла. Він вже зрозумів. Він усвідомив це, зазирнувши мені у вічі.

На все мені знадобилося кілька секунд.

Камуфляж №1 підійшов прямісінько до мене, вдершись у мій особистий простір. Він і ще той здоровань! У очі впали виголені кремезні груди. Він з посмішкою дивився на мене, наче на ласий шматок, який міг заковтнути за раз.

Нема чого відкладати неминуче.

Бритва, яку я ховав у руці, знайшла свою ціль, і з горлянки громили ідеальною дугою на мене бризнула кров.

Прокляття! Доведеться знову навідатися до «Севіл Роу».
— Теренсе! — загорлав Камуфляж №2.

Вони були схожі. Я наближався до нього, замислившись, чи вони, часом, не брати. Горе на мить вибило амбала з колії, тому знешкодити його було ще легше. Втім, навіть якби він був у повній боєготовності, це йому мало допомогло б.

Я вмю давати собі раду з клинковою бритвою.

Камуфляж № 2 загинув так само, як і «дорогий Теренс», його ймовірний брат.

Залишився Сорочка-Кольору-Дині, їхній улюблений ко-мандир, який, напевно, заслужив це звання, тому що був набагато лютішим і хитрішим, аніж його полеглі друзяки. Він був досить розумним, щоб почати діяти ще тоді, як я розправлявся з Камуфляжем №2. Боковим зором я помітив відблиск леза його мисливського ножа, який він заніс наді мною зверху.

Це була його помилка.

Не слід отак згори замахуватися ножем на ворога. Занадто легко захиститися від такого нападу. Супротивник може виграти час і відбити удар, відхилившись або піднявши руку. Коли ви стріляєте у когось, найкраще цілитися в центр. Бо навіть коли ціль не на прямій лінії вогню, ви все одно кудись та влучите. Але можна й схибити, будьте готові до цього. Те саме і з ножем. Максимально скоротіть відстань удару, скеровуючи його в центр. Ви пораните супротивника, навіть якщо він буде рухатися.

Сорочка-Кольору-Дині цього не врахував.

Я відхилився й відбив удар, виставивши праву руку, як я щойно описав. Потім, зігнувши коліна, я крутнувся і різнув бритвою по його животу. Не чекаючи на його реакцію, я підвівся та добив його так само, як і тих двох зарізак.

Як я вже казав, це забрало якихось кілька секунд.

Порепаний тротуар тепер перетворився на темно-червоне місиво. Я дозволив собі якусь мить насолодитися моментом. Не кривімо душею, ви б теж так вчинили.

Я повернувся до Патріка, але його ніде не було.

Я роззирнувся. Онде він, майже зник з очей. Я поквапився за ним, однак хутко збагнув, що це марно. Він прямував до станції Кінгс-Крос, однієї з найбільш велелюдних у Лондоні. Він буде там, у всіх на очах, до того, як я його наздожену. А я весь забризканий кров'ю. Я, звісно, майстер своєї справи, але плаща-невидимки у мене не було, попри те що Гаррі Поттер вирушав до Гогвортсу саме з вокзалу Кінгс-Крос. Я зупинився, оцінив ситуацію і дійшов висновку, що все зіпсував.

Час зникати. Я не переймався через будь-які записи камер відеоспостереження. Це місце розташовувалося подалі від цікавих поглядів, навіть цифрових та електронних. Ось чому «неблагонадійний елемент» обирав такі місця.

Проте я облажався. За стільки років та марних пошуків нарешті з'явилася єдина зачіпка, і я її втратив...

Мені потрібна допомога.

Я поспіхом забрався звідти і натиснув на телефоні кнопку швидкого набору «1». Я майже рік не натискав на неї.

Він відповів після третього сигналу:

— Алло?

Я здригнувся, почувши його голос знову, хоча й був готовий до цього. Мій номер заблоковано, тому він гадки не мав, хто телефонує.

— Ти хотів сказати «ближче до діла»? — мовив я.

Я почув, як він судомно вдихнув.

— Уїн? Господи, де ти пропадав?

— Я бачив його, — сказав я.

— Кого?

— Подумай.

— Чекай, обох? — сказав він після короткої паузи.

— Лише Патріка.

— Овва...

Я наїжачився. «Овва»?!